

MIN PERSONLIGA RELATION TILL AGILITY IDAG

Av Marie Hansson
Jycke-Tryck AB

Jag älskar agility. Nu när 2007 tar sin början blir det mitt 23:e år med sporten. Inte hade jag kunnat tro från början att det skulle bli en sådan livslång kärlek!

Människorna

Skälen är flera. Alla ljuvliga människor runtomkring hundarna är en stor del av det hela. Var man än vänder sig i världen möter man öppna, glada, humoristiska och helt enkelt vansinnigt trevliga personer, när man träffar på hundfolk som valt agility som sin sport. Det beror väl på att sporten drar till sig sådana människor, den är flexibel och omväxlande, bygger på fart och därmed spänning, bjuder på friheten att välja själv när det handlar om metoder och utföranden.

Utveckling

Det är väl just möjligheten till utveckling som kanske varit den största anledningen för mig att inte tröttna. Sporten har ständigt förändrats och utmaningen ligger i att förändras med den. Målet är att komma på nya lösningar och vägar till det där sällsynta perfekta loppet. Jag älskar verkligen inläring och träning och det är en ständig sporre att komma på nya sätt att hantera problem.

Älska det de älskar

Mina egna hundar är självklara orsaker till mitt beroende. Kan man annat än älska det som de älskar? Kan man över huvud taget tänka på att avstå den känsla man får av samarbetet i hög fart under såväl träningsstunder där man utvecklas tillsammans liksom den man upplever på tävlingsbanan? Jag tror inte det. Jag kan det i alla fall inte. De flesta medger att agility är beroendeframkallande.

Att jag är inne på min sjätte agilityhund är också ett skäl till att det alltid är spännande. Trots att jag har haft samma ras är de alla olika personligheter, även olika stora, med olika utmaningar och nya tillfällen för mig att bli förtjust och förförd av upplevelserna vi får tillsammans.

VM 2006

I oktober 2006 var jag på agility-VM i Basel, Schweiz. Jag hade både Whoopi och Zoe med mig på flyget ner. Whoopi var ordinarie i mediumlaget och Zoe första reserv i small-laget. Zoe flög i väska inne i kabinen och Whoopi åkte bur i det område på planet som avsatts för hundtransport. Bägge var mycket nöjda med sitt arrangemang. Zoe var lugn och trygg i väskan och Whoopi skulle bara ha blivit frustrerad över att inte få hälsa på och mingla med alla medpassagerare i kabinen. Båda är ordentligt miljötränade och vana vid det

mesta, så inte bara flygresan utan också stojet och larmet vid arenan klarade de av mycket bra.

VM-lag

Faktum var att det blev ett av mina bästa minnen från VM, när Whoopi och jag skulle gå in på planen efter att hemmalaget tagit ledningen. Hejarklacken var precis vid vår sida och tusentals schweizare lät fullkomligt öronbedövande då deras mediumlag gått i mål med tre felfria lopp! Whoopi stod längst fram i kopplet och viftade på svansen åt dem!

Vårt lag var så ytterst nära att ta hem en guldmedalj och det blir det nästbästa minnet. Zindi som fick en plötslig tunnelfobi och inte bara vägrade en gång, utan två och till slut diskade sig på tunneln, gjorde i övrigt den helgen fina lopp och det var en förskräcklig otur att just detta lopp skulle sluta så. I övrigt hade laget fem nollor och inget annat lag lyckades få sex nollor, även med 5 fel hade vi kunnat få medalj.

VM-trend

Intrycket från VM är varje år starkt. Trenden har gått åt att det är fler och fler deltagare som vet precis hur man ska göra för att klara ett felfritt lopp. Det är väldigt många som klarar kontaktfälten och är duktiga på att handla hundarna rätt väg genom banan. Kanske hade det denna gång blivit lite mer utslagsgivande om det varit lite svårare banor och framför allt svårare slalomingångar. Vi fick tyvärr inte se så mycket av den varan på VM 2006.

Whoopi på VM

Än en gång får man bekräftat att det är otroligt viktigt med hög fart. *Men hög fart i kontroll.* För min personliga del tar farten ibland stryk hos Whoopi när hon känner att hon ska anstränga sig för att göra rätt. Jag måste träna henne ännu mer till självförtroende och också våga lita på henne och därmed ge henne den känslan som ökar hennes fart. Kanske blev det för mycket svår träning i september och en inskränkning av självförtroendet inför VM i år. Jag trodde det skulle bli mycket tekniska och svåra banor med domaren Mia Laamanen. Men jag fick ingen utdelning för den satsningen, utan tvärtom, det straffade sig att jag tränat så för Whoopis fart sänktes och det blev ännu mera uppenbart och tyvärr avgörande på de lätta banorna. Om jag får chansen ett år till ska vi testa att ändra på det.

Zoe på VM

Min dröm är också att Zoe ska få chansen på VM. Trots att hon nyss bara fyllt 4 år litar jag redan mer på och dessutom är hennes inneboende glöd större än hos Whoopi. Jag tror att Zoe skulle passa ypperligt i VM-sammanhang. Hon var med på invigningen och tyckte bara allt oväsen var häftigt. Hon vill göra allt för mig och jag känner stort förtroende för att hon skulle vara duktig och göra sitt vanliga jobb.

Hon fick vara med på NM 2006 i december, och även om det inte var tillnärmelsevis ett lika högtidligt och stöjigt arrangemang som VM, så sprang hon sitt allra snabbaste och gjorde precis vad hon skulle. Däremot gjorde jag

en handlingsmiss i respektive klass, mycket förargligt och jag får väl skylla på att jag ännu inte är riktigt van vid det här krutpaketet och hur man ska styra henne och placera sig i alla lägen.

Zoe på Sollentuna-Mässan

Så här i början av 2007 kan vi också konstatera att Zoe har utvecklats till ytterligare en nivå. I Sollentuna-Mässans sex individuella lopp under fyra dagar, blev hon 1:a, 1:a, 1:a, 2:a och 2:a i stor konkurrens. Det enda loppet som inte gav placering berodde på att jag visade dåligt mot ett långhopp i en avig vinkel, som hon då sprang förbi. I övrigt gick också det loppet rysligt bra. Det var verkligen en magisk och nästan överklig känsla att köra henne där. Zoe sprang mycket, mycket fort. Hon håller en jämn och hög fart, till skillnad mot dem som axar och bromsar sig igenom loppet. Hon blev under denna tävling jämförd både med bilmärket Porsche och med fyrhjulsdrift av medtävlanden. Men det är bara att konstatera att hon inte har haft problem med underlaget, till skillnad mot vissa av de snabba konkurrenterna. Hon har dessutom varit trygg i att veta vad jag menar med min handling och går snäva vägar. Både slalomingångar och kontaktfält sitter klockrent.

Whoopis & Fionas framtid på banorna

Inför 2007 hoppas jag också att Whoopi ska få utdelning av sin erfarenhet och fortsätta att vara säker och jämn. Hon fyller 8 år i februari och har givetvis inte längre en obegränsad karriär framför sig. Men fortfarande kan man ha stora förhoppningar.

Lilla Fiona, yngst i flocken, ska väl förhoppningsvis få ihop alla pusselbitar så att jag tycker att kunskapsnivån är tillräckligt stor för att hon ska få göra officiell come-back på tävlingsbanan. Just nu är det en och annan träningstävling i alla fall. Hon har ju debuterat en gång tidigare, hösten 2005, men vid come-backen i somras (efter skador vintern 2005/06) så visade det sig att hon skadat sig igen. Det är muskelskador, som hon döljer för mig i vardagen med sin glada och kända attityd. Det är bara på träningen som vi haft problem. Men nu har jag lärt mig att förstå henne och "läsa mellan raderna". Jag ser oerhört mycket fram emot att så småningom få börja konkurrera med henne. Hittills är hon en sådan förhoppning med sin höga fart och sin fokusering på vad hon gör.

Utveckling sker

Som alltid kommer jag också att intressera mig för och njuta av andras prestationer på banan, träningsresultat och insikter. Det är det som är livet, det som gör att hjulet rullar vidare och utveckling sker.